

Правни основания и основни доводи

Марка на Общността, предмет на спора: словна марка „ULTIMATE“ за стоки и услуги от класове 12, 28, 35 и 37

Решение на проверителя: отхвърля заявката

Решение на апелативния състав: отхвърля жалбата

Изложени правни основания: нарушение на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

Жалба, подадена на 24 май 2014 г. — Fih Holding и Fih Erhvervsbank/Комисия

(Дело T-386/14)

(2014/С 253/66)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Fih Holding A/S (Копенхаген, Дания) и Fih Erhvervsbank A/S (Копенхаген) (представител: O. Koktvedgaard, lawyer)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите искат от Общия съд:

- да отмени Решение С(2014) 1280 окончателен на Комисията от 11 март 2014 г. относно държавна помощ SA.34445 (2012/с), предоставена от Дания под формата на прехвърляне на свързани с недвижимо имущество активи от Fih на FSC, и
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателите излагат шест правни основания.

1. Съгласно първото правно основание обжалваното решение противоречи на член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото Комисията е приела, „че никой оператор в условията на пазарна икономика не би желал да инвестира при условия като тези по договора за продажба на дялово участие [неофициален превод]“ (съображение 93), че „в резултат на това мерките не съответстват на принципа на оператор в условията на пазарна икономика [неофициален превод]“ (съображения 93 и 99) и в член 1, параграф 1, че прехвърлянето на активи представлява държавна помощ.
2. Съгласно второто правно основание поради вече съществуващи задължения, тежащи върху FSC, същото следва да се сравнява не с частен инвеститор, воден от по-дългосрочните перспективи за рентабилност на инвестирания капитал, а с частен кредитор, търсещ да получи плащане на дължимите суми от длъжник, изпитващ финансови затруднения.
3. Според третото правно основание обжалваното решение противоречи на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като в съображение 116 се приема, че брутният капиталосвобождаващ ефект на мерките е в размер на 375 милиона датски крони, които трябва да бъдат възстановени, и че стойността на активите при прехвърлянето е с 254 милиона датски крони над действителната икономическа стойност, която сума трябва да бъде възстановена, и в параграф 2 на член 1, както и в договореност 6 от предварителните договорености, Комисията поставя одобрението си в зависимост от това.
4. Съгласно четвъртото правно основание обжалваното решение противоречи на член 107, параграф 1 ДФЕС, доколкото Комисията приема в съображение 103, буква а) „наличие на полза, свързана с формулата по договора за продажба на дялово участие (0,73 милиарда датски крони) [неофициален превод]“, и в съображение 103, буква б) „отказ от възнаграждение за дялово участие (1,33 милиарда датски крони) [неофициален превод]“. Поради това няма основание за възнаграждение за освобождаването на капитал, претендирано от Комисията в параграф 2 на член 1 и в договореност 6.

5. Според петото правно основание Комисията не е разбрала правилно условията по договора, когато е заключила, че ГН следва да заплати 254 милиона датски крони на FSC (съображение 116), представляващи разликата между стойността при прехвърлянето и действителната икономическа стойност на активите.
6. Съгласно шестото правно основание обжалваното решение противоречи на член 296 ДФЕС и на член 41, параграф 2, буква в) от Хартата, тъй като Комисията не е изпълнила основното си процесуално задължение да мотивира решението си.

Жалба, подадена на 10 юни 2014 г. — Duro Felguera/Комисия

(Дело T-401/14)

(2014/C 253/67)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: Duro Felguera, SA (Хихон, Испания) (представител: A. López Gómez, abogado)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени обжалваното решение,
- при условията на субсидиарност, да отмени решението, което квалифицира съвкупността от данъчни мерки, които групира под названието „испанска система за финансов лизинг“ (ИСФЛ), като нова и несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ,
- при условията на субсидиарност, да отмени членове 1 и 4 от обжалваното решение, които определят инвеститорите от обединенията по икономически интереси (ОИИ) като единствени бенефициери на предполагаемите помощи и като единствени адресати на задължението за възстановяване,
- при условията на субсидиарност, да отмени член 4 от обжалваното решение, доколкото с него се разпорежда възстановяването на предполагаемите помощи в нарушение на общите принципи на правото на ЕС,
- при условията на субсидиарност, да отмени член 4 от обжалваното решение, доколкото той се произнася относно законосъобразността на частноправните договори между инвеститорите и други образувания, и
- да осъди Комисията да заплати изцяло съдебните разноски по това производство.

Правни основания и основни доводи

Обжалваното в настоящото производство решение е същото като по дело T — 515/13, Испания/Комисия.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага шест правни основания.

1. В първото правно основание жалбоподателят посочва, че обжалваното решение нарушава член 107 ДФЕС, като квалифицира ИСФЛ и обхванатите от нея мерки като държавна помощ. Жалбоподателят твърди, че използваният от Комисията глобален подход е погрешен, тъй като смесва съвкупността от частноправни сделки, осъществени от данъчнозадължените лица с цел да оптимизират печалбите си, с установяването от данъчните власти на ad hoc механизъм, с който да се създадат данъчни предимства.
2. Във второто правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията е определила неправилно бенефициера на помощта, след като самата Комисия признава, че лицето, получаващо помощта или по-голямата част от нея, е собственикът, който придобива плавателният съд, а не ОИИ. На практика, макар ранната амортизация да е поискана от ОИИ и да облагодетелства най-напред неговите членове, тя се предава на 90 % на корабоплавателните дружества.